

Козета.

Викторъ Хюго.

V. Момичето самó.

озета тръгна право къмъ кладенеца. Той бѣше извънъ селото, далечъ въ гората. Щомъ дѣтето излѣзе отъ селото, то веднага се озова самичко въ страшната тъмнина. Понеже го бѣше много страхъ, то силно клопаше привезлото на ведрицата; шумътъ отъ това му помагаше да не се страхува. Колкото то отиваше по-далечъ, толкова тъмнината ставаше по-гжста. Въ края на селото бѣ я срѣщнала само една жена, която се обърна, изгледа Козета съ очудване и продума сама на себе си: „туй дѣте кждѣ ли отива по това врѣме?“ И като се втрени въ тъмнината, тя прибави: „А! то било Чучулигата!“ Козета вървѣше по пжтя и често се обръщаше къмъ селото да гледа свѣтлинката по кжщитѣ. Докато виждаше нѣкждѣ да гори свѣщъ, тя сѣ пакъ си даваше куражъ. Но колкото отиваше нататкъ, краката ѝ почнаха да се прѣсичатъ. По едно врѣме тя се спрѣ. Сложи ведрото на земята, пхна си прѣститѣ на двѣтѣ ржцѣ въ косата и захвана излеко да си чеше главата, дѣйствиe, което правятъ всички лѣца, кога се намѣрятъ прѣдъ страха и нерѣшителността. Прѣдъ нея се простираше полето — мрачно и пусто пространство. Тя съ отчаяние впи очи въ тоя мракъ, дѣто нѣмаше ни една жива душа, а може би шетатъ страшни